

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Cult

Traducere din limba suedeză și note de
Carmen Vioreanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Roald Triebels
Imagine copertă: ©Arcangel / Eleonora Fadda

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA

Cult / Camilla Läckberg, Henrik Fexeus ; trad. din lb. suedeză și note
de Carmen Vioreanu. - București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1742-0

I. Fexeus, Henrik
II. Vioreanu, Carmen (trad. ; note)

821.113.6

Titlul original: Kult
Autori: Camilla Läckberg și Henrik Fexeus

Copyright © 2022 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1742-0

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ

Fredrik verifică poate pentru a suta oară că nu se vede nimic prin punga de plastic. Nu vrea să dezvăluie surpriza prea curând. Soarele de vară îi coace fața, probabil că afară sunt 29 de grade. În ciuda căldurii, decide să meargă pe jos de la biroul său din zona Skanstull până la grădinița lui Ossian, în apropiere de Zinkensdamm. E miercuri, dar a reușit totuși să plece de la birou puțin mai devreme decât de obicei. Pe asemenea călduri, nimeni nu se obosește să respecte un orar de lucru exact. Majoritatea colegilor săi stau deja la umbră pe la vreo terasă, cu o bere rece în față.

Plimbarea durează doar vreo 20 de minute, dar tot ar fi trebuit să-și ia la el o sticlă de apă, având în vedere cât de cald este. Își scoate sacoul și își suflecă mânecile cămășii, care i se lipește de spate din cauza transpirației. Dar nu contează. Azi, totul e așa cum ar trebui să fie.

Verifică din nou sacoșa. Cutia cu kitul Lego Technic este atât de mare, încât aproape că înțeapă toartele. Un McLaren Senna GTR. Fascinația lui Ossian pentru mașini e încă un mister, ținând cont de dezinteresul activ pe care atât el, cât și Josefin îl au față de mașini. Dar interesul pentru Lego e împărtășit de tată și fiu.

Vârsta indicată pe cutie este 10+, însă Ossian are doar cinci ani. Dar Fredrik știe că Ossian se va descurca fără probleme. E inteligent. Uneori mai inteligent decât tatăl său, își zice Fredrik și râde tare, cu soarele în față. Da, acest tată cu mintea brici tocmai a cumpărat o surpriză care înseamnă ore întregi de stat în casă, în una dintre cele mai frumoase zile de vară. Da, da. Asta e. Sigur și mâine va fi vreme frumoasă.

În plus, Ossian a stat deja afară toată ziua. Ceea ce îi prinde foarte bine. Când nu e concentrat asupra Lego-ului său, se cațără pe pereți acasă. Josefin se întreabă uneori dacă fiul lor ar putea fi diagnosticat. Nu că ar intenționa să-l ducă la doctor. În orice caz, nu deocamdată. Nivelul de activitate al lui Ossian este până una-alta oarecum pozitiv, în comparație cu copiii ăia de la grădiniță, lipiți de mobil, care, la cinci ani, deja se aruncă pe iPhone-urile părinților când vin să-i ia acasă. Tragic.

Fredrik ajunge la grădinița Backen și se uită la ceas. În ciuda căldurii, a mers foarte repede și-a ajuns mai de vreme. Probabil că sunt încă în parcul Skinnarvik.

Ey, sexy lady..., fredonează el în timp ce urcă dealul din spatele grădiniței.

Gangnam Style e melodia preferată a lui Ossian în acest moment. Ce mai alegere, își zice Fredrik, zâmbind în sinea lui. Au exersat împreună chiar și coregrafia.

Pe deal există un parc mare, cu loc de joacă și câțiva copaci. În ochii lui Ossian e o întregă pădure, iar lui îi place să fie în pădure.

Oppan Gangnam Style! cântă Fredrik, iar copiii, care sunt atât de mici, încât abia îi ajung până la genunchi, se uită în sus, nedumeriți, după care își văd de joaca lor.

Copiii poartă veste galbene cu tot felul de sigle de grădinițe. Parcul este popular și răsună de țipete și râsete. Probabil vor lăsa Lego Technic pe altă dată. Ziua asta parcă e făcută pentru de-a v-ați ascunselea printre copaci. Nu se grăbesc să ajungă acasă, Josefin a promis să se ocupe ea de cina de azi. Se uită în jur și-l vede pe Tom, unul dintre pedagogii de la grădinița Backen.

— Bună! i se adresează el zâmbind lui Tom, care este ocupat să ștergă mucii groși de la nasul unui copil.

— *Oppe, oppe, oppe, oppe*, răspunde vesel Tom, pe o melodie cunoscută. Ghici cine a ales muzica pentru mișcarea de azi!

— Eu v-am avertizat. O să aveți 30 de copii dansând *Gangnam* până la sfârșitul săptămânii. Dar știi cumva unde e geniul dansator? Nu-l văd nicăieri.

Tom termină de șters și se gândește preț de o secundă.

— Vezi la leagăne. Îi place să stea acolo.

Clar că-i place. Când Ossian nu e foarte activ, îi place să se dea în leagăn. Sau mai degrabă îi place să stea pe leagăn. E sanctuarul lui, unde poate cugeta la chestii importante, fără a fi deranjat.

Fredrik se îndreaptă spre leagăne. Toate sunt ocupate, dar Ossian nu stă pe niciunul dintre ele. Felicia, una dintre colegile lui mai mari de la grădiniță, tocmai pleacă de acolo. Fredrik o prinde din urmă.

— Bună, Felicia, l-ai văzut pe Ossian?

— Nu, doar mai devreme.

Fredrik se încruntă. Îl cuprinde o ușoară senzație că ceva nu e în regulă. Știe că e un sentiment irațional, doar o manifestare a unui radar parental supraprotector, care pornește de îndată ce un lucru *ar putea* fi în neregulă și care nu se sinchisește câtuși de puțin dacă există sau nu

dovezi. Cu siguranță un bun instinct de supraviețuire în savană, dar acum complet nejustificat. E rațional, și știe asta. Dar ce folos? Senzația încă i se strecoară inconfortabil pe la ceafă, ca o rafală de vânt puțin prea rece. Cutia mare de Lego, care până acum era atât de interesantă, acum mai degrabă îl incomodează când coboară grăbit treptele înapoi la Tom.

— N-a fost nici la leagăne, spune el.

— Foarte ciudat.

Tom se uită la o listă cu nume de copii bifate.

— Ar trebui să fie..., da, ia stai puțin. Jenya s-a dus înăuntru cu grupul de copii mici. O fi intrat și Ossian cu ei ca să meargă la toaletă și pe urmă o fi rămas în clădire. Îmi cer scuze, Jenya trebuia să spună că l-a luat cu ea. Dar știi cum e.

Cum să nu știe? Senzația că ceva nu e în regulă dispăre. Oftează ușurat. Atât Tom, cât și Jenya sunt pedagogi foarte buni, dar copiii au și ei o voință proprie și o capacitate nesecată de a nu fi acolo unde crezi că sunt. Simte puțină compasiune pentru Tom când îl vede cât de rușinat e. Pentru că, în același timp, pe copiii mici nu-i tratezi neglijent. Probabil că sunt părinți care ar fi făcut ditamai scena chiar pentru mai puțin de atât.

— Bineînțeles. Weekend plăcut, Tom, ne vedem luni!
Oppa oppa!

Fredrik coboară dealul în pas ușor alergător și se întoarce la grădiniță. Ușa e deschisă. Intră în holul unde se află cârligele cu numele copiilor și cutiile cu haine în plus. Cârligul lui Ossian este gol. Asta nu trebuie să însemne neapărat ceva. Dacă Ossian s-a dus la baie, geaca lui ar putea foarte bine să fie aruncată pe jos la toaletă.

Sau sus, la locul de joacă din parc, ținând cont de cât de cald e. Fredrik nici măcar n-ar fi trebuit să-și îmbrace fiul cu geacă într-o zi ca asta. Ce stângaci din partea lui! Lui Ossian probabil că i-a fost foarte cald.

Nu se sinchisește să-și scoată pantofii când intră în încăpere.

— Ossian? strigă el, bătând la prima dintre cele două uși de la toaletă. Ossian, ești acolo?

Jenya vine spre el pe coridor. În spatele ei, copiii de doi ani aruncă cu vopsele unul în celălalt în timp ce urlă de râs și de groază în egală măsură.

— Bună, Fredrik, îl salută ea. Ați uitat ceva? Ossian e sus, în parc, cu Tom.

Sentimentul că e ceva în neregulă revine atât de repede, încât aproape că-l doboară. Acum nu mai e o mică rafală de vânt în ceafă. Acum e un pumn în burtă.

— Nu e în parc. Tocmai am venit de-acolo. Tom a zis că probabil e cu tine.

— Nu, nu e aici. Ați verificat la leagăne?

— Da. Nici acolo nu e. La naiba!

Face cale întoarsă și iese din nou în grabă. S-a mai întâmplat să fugă câte un copil de la grădiniță. De exemplu, Felicia. A reușit o dată să ajungă acasă înainte ca profesorii să-și dea seama că a dispărut. Probabil că părinților ei tot nu le-a trecut groaza trăită atunci. Oare te obișnuiești vreodată cu acest sentiment? El îl urăște.

Urcă iar dealul în grabă. Cutia aia nenorocită de Lego îi lovește picioarele. Se împiedică de copii peste tot. Caută cu disperare printre ei, în timp ce încearcă să se liniștească. Situația nu devine mai bună dacă e panicat. Dar niciunul dintre copiii de acolo nu e Ossian.

Niciunul dintre ei nu e fiul lui.

Tom face ochii mari când îl vede că s-a întors. Pare să înțeleagă imediat.

— Trebuie să fie aici, zice Fredrik, dând drumul sacoșei ca să se poată mișca mai repede prin parc.

Tom îi întreabă pe cei mai apropiați copii dacă l-a văzut careva pe Ossian. Căsuțele de joacă. Poate s-a ascuns în căsuțele de joacă. Fredrik aleargă spre ele, dar vede deja de la distanță că nu e nimeni înăuntru. Unde altundeva ar putea... Nu poate fi printre copaci, nu-i așa? Nu singur. Dacă ar fi așa, cineva ar trebui să știe, nu?

Felicia.

Ea a zis că l-a văzut pe Ossian mai devreme.

Aleargă înapoi la Tom și la ceilalți copii. Îl doare gâtul de atâta efort, iar pe frunte și pe spate i se scurge sudoarea. Felicia e acolo, construiește turnuri de nisip cu o găleată. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Ca și cum lumea nu s-ar sfârși deloc.

— Felicia, spune el, încercând din răspuțeri să nu sune la fel de sălbatic cum se simte în interior. Spuneai că l-ai văzut pe Ossian mai devreme. Când a fost asta?

— Când vorbea cu tanti aia proastă, răspunde fata fără să-și ridice privirea din construcția de nisip.

— Tanti aia..., repetă el, iar gâtul i se transformă instantaneu în șmirghel. Era o tanti bătrână?

Felicia scutură din cap cu fermitate, în timp ce apla-tizează turnul de nisip cu o lopată.

— Nu bătrână. Ca mama mea. A fost ziua ei de naștere. Are 35 de ani.

Fredrik înghite cu greutate. Cineva a fost aici. Cineva a fost aici și-a vorbit cu copilul lui. Cineva care nu e educator sau părinte. Cineva necunoscut. Se așază pe vine lângă Felicia, rezistând impulsului de a o scutura.

— Știi cine era? întrebă el, străduindu-se să nu țipe. Și de ce „proastă“?

Felicia își ridică privirea cu lacrimi în ochi din turnul de nisip. Fredrik face un pas înapoi ca să nu-și piardă echilibrul. O vede în ochii ei; știe deja prea bine ce s-a întâmplat. Ceea ce nu trebuie să se întâmple niciodată. *Nu se poate* întâmpla niciodată.

— Pe mine nu m-au interesat mașinuțele ei de jucărie, spune Felicia. Lui Ossian i-au plăcut, mie, nu. Dar am vrut și eu să mângâi cățeei. Îi avea în mașină, așa a zis. Deși nu m-a lăsat să vin și eu. Doar Ossian a avut voie să-i vadă. Apoi au plecat.

O gaură neagră se deschide în pieptul lui Fredrik, iar el cade neputincios în ea.

Mina stătea în hol, la intrare, și cerceta încăperea. Nu erau mulți oameni la sală în după-amiaza asta. Foarte bine. La ora asta venea mai ales publicul mai în vârstă. Liceenii, femeile care făceau crossfit și bărbații musculoși fuseseră deja acolo. La ora 3:00, într-o după-amiază de zi lucrătoare, seniorii dominau sala de sport, pentru cel puțin o oră. Era mai bine, pentru că erau mult mai atenți să ștergă de transpirație aparatele înainte și după ce le foloseau. Oricum, Mina n-avea de gând să-și asume niciun risc. În buzunarul jachetei de antrenament avea, ca întotdeauna, mănuși subțiri de unică folosință, două spray-uri mici cu dezinfectant, cârpe din microfibră și o pungă resigilabilă în care să le pună după ce le folosea.

Astăzi, pe agenda de antrenament se aflau picioarele și trunchiul. Își puse mănușile și se duse la unul dintre aparatele disponibile pentru picioare și începu să pulverizeze cu grijă pe toate părțile. Văzuse că unii oameni ștergeau doar mânerele. Sau, mai rău, doar perna scaunului. Numai că murdăria și microbii altor persoane puteau ajunge peste tot. Nu-i înțelegea pe cei care dezinfectau ca să se afle-n treabă.

Împături cârpa, o puse în punga resigilabilă și scoase una nouă. Să intri în sala de sport e ca și cum ai intra într-un potențial focar de infecție. De aceea îi era imposibil să se antreneze la sala din Palatul Poliției; știa prea

bine ce jechoși umblau pe acolo. Măcar aici era scutită de mizerie.

În mod ideal, s-ar fi antrenat cu mască de protecție, având în vedere ce circula probabil în aerul din interior. Auzise că halterofilii trag deseori părțuri și îi era greu să respire când se gândea la bacteriile fecale care se răs-pândeau prin sistemul de ventilație. Dar o mască facială ar atrage și mai mult atenția, ceea ce nu era necesar. Pe de altă parte, poate ar trebui să-și cumpere o mască de antrenament, din aceea pentru exersarea musculaturii respiratorii, cum văzuse la unii.

— Ai de gând să te antrenezi sau faci curat? Dacă ai terminat, aș vrea să iau eu aparatul.

Mina tresări și-și ridică privirea de pe spătarul pe care-l curăța. Un bărbat la vreo 70 de ani, cu ochelari mici rotunzi și păr alb, stătea în fața ei cu o expresie întrebătoare pe față. Purta un tricou roșu, nu o jachetă de antrenament din material respirabil, ci un simplu tricou de bumbac. Cu o pată mare și întunecată de umezeală pe piept. O trecură toți fiorii.

— Știi cât de neigienic e tricoul ăla de bumbac? îl întrebă ea. Se face flească de transpirație și se lipește de aparate. N-ar trebui să ți se permită să te antrenezi îmbrăcat așa.

Bărbatul îi aruncă o privire ucigașă. Apoi clătină din cap și plecă. Evident că nu era demnă să-și piardă timpul cu ea. Nu că ei i-ar fi păsat câtuși de puțin. Mai șterse puțin cu cârpa, după care o băgă împreună cu mânușile în punga resigilabilă, se așeză la aparatul pentru picioare și ajustă greutatea. Bărbatul în tricou roșu era la helcometru, cu spatele la ea. Bineînțeles, avea o pată de transpirație la fel de mare și pe spate. Mina strâmbă

din nas. Dacă trebuia să aleagă între a fi plăcută și a fi sănătoasă, era evident pentru ce opta. Oamenii puteau să-și bage undeva și bacteriile, și aprecierea.

Mina era obișnuită ca toți ceilalți s-o considere un extraterestru. Nu avea nevoie de ei în viața ei. Ideea de a simți că e integrată într-un grup era probabil un mit la fel de mare ca „suflete-pereche“, „iubire adevărată“ și alte concepte nerealiste promovate de Hollywood, cu rezultatul că oamenii obișnuiți deveneau anxioși. Existau chiar și cercetări care demonstau acest lucru. Citise că oamenii și-au evaluat atât relația, cât și partenerul ca fiind mai proaste după ce vizionaseră o comedie romantică. Pentru că nicio relație reală nu ar putea să se ridice la înălțimea ideii inventate de „iubire eternă“.

Ea, una, nu simțise că aparține niciunui grup din timpurile moderne. Nici din trecut, de altfel, cu excepția scurtei perioade pe care o petrecuse cu fiica ei. Dar bărbatul cu care trăise cândva nu-i trezea niciun sentiment pozitiv. Nu, nicio „legătură“, cu nimeni.

În afară de...

De el.

Mentalistul.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Văzuse pe Facebook reclame la noul spectacol al lui Vincent. Fusese cât pe ce să cumpere un bilet. Dar se abținuse. Nu știa cum ar reacționa dacă l-ar vedea pe scenă. Dacă n-o recunoștea în public?

Dar dacă o recunoștea?

Se încruntă. Distanța era mai bună. Pentru orice eventualitate. La urma urmei, nici măcar n-o mai contactase de atunci. Sigur, înțelegea de ce. Înainte de toate, el avea familie. N-avea nimic să-i reproșeze soției lui în

caz că îi bănuise de tot felul de chestii pe ea și pe Vincent acum doi ani. Știa de la Vincent că Maria era incredibil de geloasă pe el. Iar evenimentele de pe insulă nu îmbunătățiseră deloc lucrurile. Mina și Vincent fuseseră la un pas de moarte. Era ceva normal dacă soția lui Vincent ar fi urât-o pe Mina după aceea. Nu că ar fi fost vina ei. Era totuși polițistă.

În plus, ea și Vincent avuseseră în comun lucruri imposibil de explicat altora. Incidentul din Lidö îi legase și mai mult decât înainte.

În același timp, tocmai această legătură făcuse dificilă păstrarea legăturii. Deveniseră atât de apropiați! Mai aproape decât putea ea să suporte. Deci poate că era mai bine așa. Când era singură, se afla în fortăreața ei. Era în siguranță. Probabil că și el simțea la fel.

Totuși...

— Nu uitați, zise Vincent, că nimic din ceea ce urmează să vedeți nu e real. E o demonstrație a modului în care poți dovedi abilități supranaturale fără să ai de fapt niciuna. Și credeți-mă, chiar nu am așa ceva.

Își ridică o sprânceană pentru a semnala un „sau?” fără cuvinte. Aproximativ jumătate din public râse ca răspuns. Dar era un râs încordat, un râs nesigur. Exact așa cum își dorea el.

Sala Crusell din Linköping era plină, chiar dacă era mijlocul săptămânii. Cam 1 200 de persoane veniseră din oraș și din localitățile învecinate pentru a-l vedea pe The Master Mentalist într-o seară de miercuri. De fapt, era un public un pic prea mare pentru gustul său, dar implicarea lui în investigarea crimei de acum aproape doi ani atrăsese multă atenție din partea presei. Dacă n-ar fi fost figură publică înainte, ar fi devenit fără îndoială după aceea. Nu el însuși, desigur. Nimeni nu știa cine e Vincent. Dar The Master Mentalist era o persoană pe care presa o iubea. Și publicul în egală măsură. Vânzările de bilete se dublaseră după ce se aflase că era să moară într-un rezervor cu apă.

Oricum, Umberto reușise să țină departe de mass-media detaliile mai private ale implicării lui Vincent în cazul acela. Iar acesta era singurul motiv pentru care mai avea o carieră. Probabil că publicul l-ar fi privit

altfel dacă ar fi știut că el a fost cauza indirectă a uciderii a trei persoane. Bineînțeles, Vincent era nevinovat. Cel puțin în ceea ce privește crimele. Însă nevinovăția era întotdeauna un termen relativ pentru presă. Așa că el și agentul său făcuseră tot ce le stătuse în putere să păstreze secrete motivele lui Jane și cine era ea cu adevărat, ajutați de faptul că Jane și Kenneth dispăruseră de pe fața pământului.

Ziarul *Expressen* încercase pentru scurt timp să dezgroape povestea despre mama lui, dar Umberto aflase și se năpustise asupra lor ca un uliu. Amenințase că, în caz de publicare, ziarul nu va mai primi niciodată comunicate de presă sau interviuri cu artiștii pe care îi reprezenta el. Chiar erau dispuși să-și sacrifice jumătate din informațiile despre viața mondenă pentru o singură știre picantă? Se dovedise că răspunsul era negativ. Vincent presupunea că temperamentul italian al lui Umberto ajutase, probabil, și el.

Însă detaliul că ucigașul își scrisese numele prin datele crimelor ajunsese la presă. Era o poveste prea bună pentru a nu fi dezvoltată mai departe.

După aceea, oamenii începuseră să-i trimită lui Vincent propriile ghicitori, rebusuri și probleme complicate de logică, fără să-și dea seama de câtă insensibilitate dădeau de fapt dovadă. Dar dacă oamenii ar fi fost ușor de înțeles, el n-ar mai fi ajuns mentalist.

— Ce urmează să fac poate părea ceva de la începutul secolului trecut, continuă el. Însă aceleași metode sunt folosite în continuare pentru a iniția religii. Ca și secte, de altfel.

Scena era decorată ca un salon de sfârșit de secol XIX, iar Vincent era îmbrăcat în haine de epocă. Două

fotolii de piele tapițate erau așezate oarecum față în față. Pe unul dintre ele stătea un bărbat, vizibil emoționat.

Vincent întrebase mai devreme dacă e cineva în public cu pregătire medicală sau care măcar să știe să ia pulsul, iar bărbatul fusese unul dintre cei care ridicaseră mâna. Fusese perfect calm când Vincent îi ceruse să urce pe scenă. De fapt, răsese. Dar după ce Vincent îl pusese să semneze o hârtie în care îi explica faptul că nu avea nicio responsabilitate medicală sau legală pentru ceea ce urma să se întâmple și că Vincent își asumă întreaga responsabilitate pentru acțiunile sale, bărbatul devenise mult mai nervos. Nu doar el, ci și restul publicului. Lui Vincent îi plăcea chestia asta la nebunie. Acordul semnat era o modalitate ușoară de a crea dramatism. Dar de fiecare dată când cerea o semnătură, Vincent își amintea că numărul s-ar putea termina tragic.

— Deci, Adrian, spuse el și se așeză pe fotoliul liber din fața bărbatului. Vom încerca să luăm legătura cu lumea de dincolo. Cu morții. Ai rude decedate pe care dorești să le contactezi? Am un sentiment că ți-e dor de cineva, dar nu de bunica ta..., pentru că simt că e încă în viață..., ci poate de... bunicul tău? Ți-e dor de el?

Bărbatul râse un pic nervos și se așeză mai bine în fotoliu.

— Da, Elsa e în viață, răspunse el. Dar Arvid a murit acum zece ani. Bunicul, adică.

Era un truc simplu, orice mediu simplu putea să-l execute. Fusese doar o simplă deducție. Bărbatul părea să aibă puțin sub 30 de ani. Ceea ce însemna că părinții lui ar trebui să aibă între 50 și 60 de ani. Iar bunicii, la rândul lor, între 80 și 90 de ani. Deoarece femeile au o durată de viață mai lungă decât bărbații, era mai probabil, din

punct de vedere statistic, ca bunica lui să fie în viață, și nu bunicul. În orice alt context, lui Vincent i-ar fi fost rușine de păcăleală, mai ales când vedea cât de emoționat e bărbatul din fața lui. Dar acest număr era despre cum să-i păcălești pe alții, să le câștigi încrederea și, în cele din urmă, banii. Orice mijloc era acceptabil.

— Hai să încercăm să-l găsim pe bunicul Arvid, propuse Vincent.

După care se uită spre mulțime.

— Repet, nimic din ce se va întâmpla aici nu e pe bune.

Se întoarce spre Adrian cu o față serioasă.

— Acum voi lua legătura cu lumea de dincolo. Dar, pentru a face asta, trebuie mai întâi... să trec eu însumi dincolo.

Scoase o curea și-o ridică pentru ca toți s-o vadă. Apoi și-o înfășură în jurul gâtului și trase capătul prin cataramă pentru a crea un ștreang. Îi întinse brațul stâng bărbatului, care părea din ce în ce mai palid.

— Ia-mi pulsul, îi ceru el. Și bate din picior în ritmul pulsului, ca să-l audă toată lumea.

Bărbatul îl apucă de încheietura mâinii și căută câteva clipe bune cu degetele arătător și mijlociu, până când fu mulțumit. Apoi începu să bată în podea, în ritmul circulației sângelui lui Vincent. Mentalistul îl privea în ochi.

— Ne vedem când mă întorc, zise el. Să sperăm. Urmează-mi pulsul cu piciorul tot timpul.

Apoi strânse cureaua în jurul gâtului și făcu o grimasă. Partea asta n-a trebuit s-o simuleze, chiar durea. Continuă să țină cureaua întinsă, timp în care Adrian îi urmărea ritmic pulsul. După câteva secunde, bătăile din picior ale lui Adrian începură să încetinească ritmul.

Vincent închise ochii, cu capul atârând, dar nu dădu drumul la curea. Adrian bătu câțiva ultimi pași neșiguri, apoi se opri. Un val de șoc și nervozitate străbătu mulțimea. Adrian îl ținea încă de încheietura mâinii, dar nu mai bătea deloc din picior. Semnificația era foarte clară: nu mai avea puls. Tocmai se strangulase.

Vincent așteptă până când auzi mulțimea foindu-se pe scaune. Era semnul că sunt speriați cu adevărat. Apoi își ridică încet capul și dădu drumul la curea. După care se întoarse spre Adrian, cu o privire înțețosată.

— Adrian, mormăi el.

Bărbatul tresări.

— Există un spirit în această cameră și se numește Arvid, continuă Vincent cu o voce îngroșată și slăbită. Hai să ne asigurăm că e într-adevăr bunicul tău. Întrebă-l ceva ce numai voi doi știți. Poate ceva de când erai copil. Arvid spune..., Arvid spune că te-a învățat să mergi pe bicicletă? Ceva legat de asta, poate?

Adrian aprobă dând din cap, evident confuz.

— Întrebă-l unde m-am lovit.

Vincent tăcu preț de câteva secunde, de parcă ar fi ascultat o voce pe care numai el o putea auzi.

— Te-ai zgâriat la genunchi. Și-ați stabilit să nu-i spuneți nimic mamei tale. Și-acum ai cicatricea.

Adrian își luă mâna de pe brațul lui Vincent, părând vizibil șocat. Adevărul era că majoritatea oamenilor aveau o amintire a unui genunchi zgâriat în copilărie. Restul celor spuse de Vincent erau aruncate la noroc. Dar amintirile erau lucruri vulnerabile. Dacă nu se întâmplase exact așa cum spusese el, se întâmpla acum, în capul lui Adrian.

— Arvid are un mesaj pentru tine. Spune..., spune că trebuie să perseverezi și să crezi în tine. Că se va întâmpla,

doar că durează puțin mai mult decât te așteptai. Dar că nu trebuie să-ți pierzi nădejdea. Înțelegeți ce înseamnă asta?

Adrian aprobă din cap fără să spună un cuvânt.

— Vorbește despre firma mea. Țasta a fost ultimul lucru despre care-am vorbit înainte să moară. Încă n-am reușit s-o pun pe picioare.

— Spune că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat. La ce se referă?

— N-am vorbit prea mult în ultimii ani, rosti Adrian cu voce stinsă. Am fost certați.

— Da, regretă acum. Mai spune că te-a iubit atunci și încă te iubește.

Pe obrajii lui Adrian începură să curgă lacrimi. Vincent avea un scop important cu această parte a spectacolului, dar în același timp ura să vadă cât de puternic îi afecta pe oameni. El nu făcuse decât să livreze „afirmații Barnum“, care păreau specifice, dar care erau extrem de deschise spre interpretare și se potriveau majorității oamenilor. Trucul clasic folosit de orice medium era să-l lase pe client să-și dea singur seama de semnificația a ceea ce spuneau „spiritele“, pentru că astfel mediumul nu se putea înșela niciodată. Atunci când ceva nu se potrivea, nu puteai da vina decât pe clientul care nu se gândise bine.

— Contactul începe să slăbească, anunță el chinuit. Vrei să spui ceva, acum, cât se mai poate?

— Doar... mulțumesc, șopti Adrian. Mulțumesc.

Vincent își întinse brațul, cu capul atârându-i din nou, vizibil inconștient. Era o liniște totală în sala de spectacol. Adrian îl apucă ezitând de încheietura mâinii și căută cu degetele. După o vreme, începu să bată încet din picior, la început fără ritm. Apoi din ce în ce mai

regulat, din ce în ce mai tare, până când pulsul lui Vincent reveni la normal.

Vincent deschise ochii și îl apucă pe Adrian de mână, cu un zâmbet precaut. Numărul acesta nu fusese niciodată unul care să smulgă mari aplauze. Spectatorii erau prea stupefiați pentru asta. Erau prea nesiguri de ceea ce văzuseră de fapt. Dar știa că era ceva despre care aveau să vorbească luni întregi după aceea.

— Nu uitați, se adresă el publicului cu aceleași cuvinte cu care începuse, dar acum mult mai blânde.

Spectatorii erau vulnerabili acum, iar el trebuia să respecte acest lucru.

— Nu pot lua legătura cu spiritele. De fapt, nu cred că poate cineva, fiindcă nu cred că există spirite. Cu toate astea, pot face să pară așa, la fel ca orice medium care poate fi la fel de convingător. Aceleași tehnici psihologice și verbale care-au fost folosite acum 150 de ani sunt încă folosite pentru a da impresia că, în schimbul unui onorariu gras pe oră, o persoană poate lua legătura cu cei dragi decedați. Ca întotdeauna: când ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, de obicei chiar așa este. Vă mulțumesc că ați fost aici în această seară.

Coborî de pe scenă înainte ca publicul să înceapă să aplaude. De data asta voia să-i lase să reflecteze la ceea ce tocmai văzuseră.

Îl dorea gâtul. Blestemata aia de curea duruse. Trebuia să fie mai atent. Iar astăzi își oprise pulsul mult prea mult timp. Contactul cu spiritul poate că fusese fals, dar oprirea pulsului fusese reală. Chiar dacă nu o făcuse cu cureaua și își oprise pulsul doar din braț, nu din tot corpul. Faptul că existau tehnici de oprire a pulsului în anumite părți ale corpului era unul dintre cel mai bine

păstrate secrete ale mentalismului, iar Vincent nu dezvăluise nimănui cum o făcea. Dar nu contase că fusese doar în braț. După 30 de secunde putea fi chiar periculos. De obicei, îi dădeau drumul la braț imediat ce se oprea pulsul, însă Adrian îl ținuse în continuare. Așa că nu avusese de ales. O să se bucure mult când se va încheia acest turneu. Nu e bine să blochezi atât de mult circulația sângelui în corp.

Coborî în camera verde și văzu sticlele de apă Loka pe masă. Trei. Își încleștă fălcile. Imaginea celor trei sticle era ca auzul unei note disonante. Deschise repede frigiderul și mai puse pe masă una, ca să fie patru. Abia atunci i se relaxară fălcile. Apoi umplu un pahar cu apă de la robinet, se așază pe canapea și respiră ușurat.

Spectatorii aplaudau în continuare în sală, dar el îi lăsa așa. Ar fi fost prea ușor să se întoarcă, să zâmbască larg și să le ofere o experiență de neuitat. Prefera să-i lase cu gândurile lor.

Odihnă un minut, apoi se va schimba. Încearca să nu se mai întindă pe podea după fiecare spectacol. Uneori funcționa. De cele mai multe ori, nu. Își scoase mobilul. Sains Bergander, prietenul lui care construia iluzii și care ajutase în ancheta Tuvei și a crimelor, fusese în public, iar Vincent era curios să afle ce părere are despre noul spectacol. Sains chiar îi dăduse un mesaj. Conform orei, fusese trimis în momentul în care Vincent ieșise de pe scenă. Dar mesajul lui putea să aștepte. Poate că îi trimiseră și alții SMS-uri.

Mai exact, și altcineva.

Vincent deschise restul listei de mesaje. Desigur, mai erau câteva necitite care așteptau. Dar nu ce căuta el. Mesajul de la cea care îi schimbase viața atunci

când devenise parte din ea. Cea căreia îndrăznise să-i împărtășească cele mai intime sentimente. Și care apoi dispăruse din existența lui, la fel de repede cum apăruse.

Ultima oară o văzuse în octombrie. Apoi veniseră iarna, primăvara, vara, toamna și acum încă o vară. Nu mai vorbise cu ea de peste un an și jumătate. În curând se vor face doi. Nu că el ar fi încercat să o caute, oricât de mult și-ar fi dorit. Dar el și Maria începuseră terapia de cuplu și voia să evite să declanșeze inutil gelozia soției sale.

Apoi renunțaseră la terapie, pentru că nu-i ajutase atât de mult pe cât speraseră. Dar trecuse mult timp. Nu voia să se bage în viața ei, după luni de tăcere. Ea își prețuia intimitatea, iar el trebuia să respecte asta. Chiar dacă îi era dor să facă parte din viața ei privată.

Bineînțeles, nici ea n-avea vreun motiv să-l contacteze. Spusese clar că preferă să se descurce singură. Habar n-avea cum era viața ei în prezent, poate că era căsătorită. Poate că avea o familie. Sau trăia în străinătate.

Dar nu se putea abține să nu se gândească la ea. Prima oară când o întâlnise fusese după un spectacol. De atunci încă o căuta de fiecare dată când cobora de pe scenă. Dar lista de mesaje de pe telefonul său vorbea de la sine.

Mina nu dăduse niciun semn nici în această seară.